

Okolní tmy z vedlejšího panelového domu se jí vysmívaly. Nadávaly jí do běloby a říkaly jí pološero nebo průsvitka. A tma ve třetím patře, v bytě číslo 11 z toho byla moc smutná. Bylo jí líto, že není tmavou a neprůhlednou tmou jako ostatní tmy ze sousedství.

Jednoho dne vyhlížela malá tma z okna a dívala se do hluboké černé noci, ve které zářily třpytivé hvězdy. A malá tma té hluboké temné noci trochu záviděla. Přála si být jako ona. „Nebud’ smutná,” uslyšela náhle konejšivý hlas.

Našla si nové přátele z vedlejšího domu a byla šťastná. Nejvíce se kamarádila s tmou ze čtvrtého patra, z bytu číslo 14. Byly nejlepší kamarádky a vyprávěly si často dlouho do noci, než šly ráno spát.

Místnost, ve které naše malá tma bydlela, byla tak tmavá, že děti, které tam spaly, měly nejjasnější a nejkrásnější sny široko daleko. Asi takové jako hvězdy na nočním nebi.